

Leth: Min Stilling til det foreliggende Lovforslag er i Korthed den, at jeg, saaledes som Forholdene ligge, ikke vilde kunne give det til en Regering, jeg ellers stod i venligt Forhold til, og følgerig end mindre til en Regering, til hvilken jeg staar i Opposition. Jeg tror ikke, det vil være nødvendigt for mig at anføre Noget til Begrundelse for dette ud over, hvad der allerede fra ikke saa Sider i Salen er kommet frem og sidst af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), om jeg ellers forstod hans Ytringer rigtig. Aarsagen til, at jeg har begjæret Ordet, er nærmest den, at de Straffebestemmelser, og hvad dermed staar i Forbindelse, som findes i det foreliggende Lovforslag, ere af en saa extraordinar Bestaaenhed, saa afvigende fra, hvad der ellers findes i vor Lovgivning, at jeg dog har troet det rigtigt ogsaa under denne udsjællige Behandling af Lovforslaget at sige et Par Ord derom. Først skal jeg da gjøre opmærksom paa, at i Slutningen af første Stykke af § 12 fastsættes Straffen for de Forseelser, der er Tale om, til simpelt Fængsel indtil 3 Maanedes og Bøder fra 1000 til 5000 Kr., det vil altsaa sige kopulativt. Vedkommende, der har forset sig, skal ikke straffes enten med Fængsel eller med Bøder, men med begge Dele paa eengang, med Fængsel og med Bøder. Dette er et System, som er vel bekendt fra andre Landes Lovgivning, men jeg tror ikke at feile i, at hos os kjende vi det hidtil ikke. Enten straffer man en Mand med Fængsel og med saa stærkt og meget Fængsel, som man mener, at han fortjener efter sin Forseelse og den paagjældende Strafferamme, eller ogsaa kan der være Tale om at straffe med Bøder og da saaledes, at dersom Bøderne ikke betales, skulle de affines med Fængselsstraf, men at kjende en Straf, der samtidig gaar ud paa baade Fængsel og Bøder, tror jeg at kunne sige er hidtil ulkjendt i vor Lovgivning.

Jeg skal ikke dvæle ved de betydelige Straffe, der ere fastsatte i § 13 for Uagtsomhed, da de, saavidt jeg kan se, indskrænke sig til Bøder og ikke tage Fængsel kopulativt med. Men det er — hvad jeg nu skal gaa over til — en almindelig og selvforstaaelig Regel i al Strafferetspleie, at den, som skal straffes, er den, som har forset sig,

og at den, som ikke har forset sig, ikke skal straffes. Det er en Sætning, som falder saa naturlig, at den kan Enhver forstaa. Men det er ikke det, der er gjort gjældende i det foreliggende Lovforslag. Man finder foreskrevet i § 16 blandt Andet, at Bryggeriets Eier eller Eiere hæfte for de dem selv, Forpagteren, Bestyreren, Fuldmægtigen eller Folkene paalagte Bøder for den, der overtræder denne Lov. Altsaa, det er ikke alene dem, der have overtraadt Loven, der skulle straffes, men der er Andre, som ogsaa hæfte for denne Straf, navnlig for Bødestraffen, og som skulle lide for de Forseelser, Andre have begaaet. Dette er et Princip, der strider mod Alt, hvad der ellers gjælder paa Strafferetspleiens Omraade, og som synes at være nyt her i dette Lovforslag. Man har en enkelt Undtagelse i vor Lovgivning, som man har nævnt, nemlig i Lov af 19de Februar 1861 om Kommuneskatterne i Kjøbenhavn, hvorefter den, der besviger Kommunekassen ved urigtig Selvangivelse, skal betale 10 Gange det besvegne Beløb i Bøde til Kommunens Kasse; men dersom det først opdages i hans Dødsbo, at han har besveget, skal det besvegne Beløb kun erlægges to Gange. Men det synes dog mere at være en Erstatning end en egentlig Straf, og det gaar jo heller ikke til Statskassen, men til den mere private Institution, Kommunekassen. Ellers tror jeg ikke, at man i vor Lovgivning kjender Noget, som strider mod det i sig selv saa naturlige og selvforstaaelige Princip, at den, som har forset sig, skal straffes, medens ingen Straf billigt kan ramme den, der ikke har forset sig. Man kunde, naar man ser paa det foreliggende Lovforslag og navnlig § 16, andet Stykke, tro, at Bryggerens Folk vare fritagne for at bøde for andre Forseelser end dem, som hver enkelt af dem har begaaet, i det der staar, at de skulle bøde $\frac{1}{5}$ hver for sig af den for Overtrædelsen foreskrevne Bøde. Men heller ikke Folkene — hvorved vel nærmest maa forståes Arbejderne — ere dog fritagne for at bøde for, hvad Andre have forsynet, i det Mindste i det Tilfælde, som staar omtalt i § 17, andet Stykke, hvor der er Tale om, at for det Beløb, som § 17, første Stykke, figter til, skulle hæfte Bryggeren og den eller de Skyldige, En for Alle og Alle for En. Der komme altsaa Folkene til at hæfte for